

13. december 2017

J.nr. 2017 - 8243

Kontor:

Økonomisk Politik og Analyse

SAU – samrådsspørgsmål V, W og X

- Tale til besvarelse af spørgsmål V, W og X den
18. december 2017

Spørgsmål V

Ministeren bedes redegøre for fordelingsprofilen

– både hvad angår geografi og indkomst – af de
respektive skattemæssige ændringer i finansloven, speci-
fikt tænkes på skattefritagelse af arbejdsgiverbe-
talt privat telefon, afskaffelse af udligningskatten
og BoligJobordningen.

Spørgsmål W

I hvilket omfang vil der for relativt lavtlønnede grupper uden arbejdsgiverbetalt privattelefoni være en øget økonomisk gevinst ved at komme i arbejde som følge af finanslovens skattenedsættelser?

Spørgsmål X

Mener ministeren, at centrale velfærdstilbud som ældrepleje, daginstitutioner og skoler har så god en kvalitet og er så stærkt økonomisk fremtidssikret, at det er fornuftigt først at beslutte store skattenedsættelser og lade den offentlige vækst være mindre end befolkningsudviklingen tilsiger, der er behov for?

[Tale]

Tak for invitationen til at deltage i dette samråd om skattenedsættelserne i finansloven, den geografiske fordeling og offentlig forbrugsvækst.

Der er stillet tre spørgsmål, V, W og X, som jeg med spørgernes tilslutning vil besvare samlet. Og herefter vil jeg naturligvis besvare eventuelle spørgsmål fra udvalget.

Det føles jo unægtelig, som om vi har berørt nogle af emnerne før. Særligt geografisk balance har vi haft et par lejligheder til at drøfte. Men jeg

har selvfølgelig valgt at tage det som en kompliment, at spørgeren kan lide vores debatter.

Men i dag vil jeg gerne starte et lidt andet sted. Vi er jo heldigvis i den glædelige situation, at regeringen har indgået en finanslovsaftale med Dansk Folkeparti. Det er vi selvsagt glade for. Med finanslovsaftalen afsætter vi penge til et markant løft til sundhed og ældrepleje, penge til øget tryghed, penge til bedre infrastruktur og meget mere.

Med finanslovsaftalen for 2018 er der faktisk lagt op til en pæn vækst i de offentlige forbrugsudgifter. Faktisk overstiger væksten i det offentlige

forbrug det såkaldte demografiske træk i 2018.

Det har nemlig været en vigtig prioritet for regeringens forhandlingspartner, Dansk Folkeparti, at væksten i det offentlige forbrug blev højere end i finanslovsforslaget. Og det har regeringen så lyttet til – sådan som det nu engang er under forhandlinger.

Dette ændrer dog ikke på det faktum, at regeringen fremadrettet lægger op til en lavere forbrugsvekst. Og det står vi selvfølgelig ved. Vi præsenterede i august et mellemfristet forløb med en offentligt forbrugsvækst på i gennemsnit 0,3 pct.

årligt frem mod 2025. Det er dog langt fra økonomisk smalhals. Det svarer til hele 12½ mia. kr. mere til offentligt forbrug i 2025.

Når regeringen lægger op til en moderat offentlig forbrugsvækst, tager vi afsæt i, at Danmark har den nok største offentlige sektor blandt alle vestlige lande. I 2017 udgør skattetrykket ca. 45 pct. af BNP og de offentlige forbrugsudgifter udgør 25 pct. af BNP. Dermed har Danmark både et af de højeste skattetryk og et af de højeste udgifts-tryk i verden.

Det skulle derfor være mærkeligt, hvis den offentlige sektor ikke kunne køre lidt længere på litten.

Jeg siger ikke, at det udelukkende er en dårlig ting, at vi har en stor offentlig sektor. Det betyder bl.a. at de danske offentlige velfærdstilbud er i verdensklasse. Ligesom Danmark i øvrigt er blandt de lande, der har de mindste indkomstforskelle.

I Danmark har vi jo gennem generationer udviklet et trygt samfund, hvor vi passer på vores

børn, værner om vores ældre og tager os af hinanden, hvis vi bliver syge.

Det ønsker regeringen fortsat at værne om – og udvikle.

Men regeringen ønsker samtidig at bruge danskernes penge mere effektivt og med større omhu. Regeringens politik om en årlig basis realvækst i det offentlige forbrug på 0,3 pct. stiller krav til stram udgiftsstyring, effektiv drift af de offentlige institutioner og et skarpt fokus på kerneopgaverne.

Jeg mener ikke, at Danmark fortsat skal være det vestlige land, der har det højeste skattetryk. Jeg mener bestemt, at vi kan opretholde og udvikle vores velfærdssamfund, selvom vi sænker skatternes og de offentlige udgifters andel af BNP lidt.

Regeringen er ambitiøs. Ikke mindst på den offentlige sektors vegne. Det er bl.a. også derfor, at vi har indsat en minister for offentlig innovation. Fordi vi mener, at den offentlige sektor i Danmark kan levere endnu bedre. Ingen sektorer skal stå stille – og det gælder i allerhøjeste grad også

den offentlige sektor. Vi skylder alle de hårdtarbejdende danskere, at vi bruger deres skattekroner med omhu.

Og det er også med tanke på de hårdtarbejdende danskere, at regeringen indledte forhandlinger om en skattereform. Vi er stadig i fuld gang med disse forhandlinger. Og vi arbejder benhårdt på at kunne lande en aftale inden jul.

I regeringen er vi optaget af at få sat skatten på arbejde ned, så det bliver mere attraktivt at komme i beskæftigelse og yde en ekstra indsats på jobbet. Vi synes også, det er ret og rimeligt, at

man får lov at beholde flere af de penge, man selv tjener ved at arbejde.

Det var med det formål, at regeringen efter sommerferien fremlagde sit udspil til en skattereform. Nu skal der jo som bekendt 90 mandater til en aftale, og derfor er regeringen selvfølgelig afklaret med, at den færdige skatteaftale bliver anderledes end vores udspil. Sådan er det i sagens natur, når man er en mindretalsregering.

Et af samrådsspørgsmålene spørger til de konkrete skattenedsættelser, som indgår i finanslovsaftalen. Herunder spørges der til skattefritagelsen

for arbejdsgiverbetalt privat telefon og internet, som vi med aftalen fjerner fra 2020.

I dag har ca. 480.000 lønmodtagere en telefon til fri afbenyttelse som en del af deres lønpakke. Det er en ordning, som især er udbredt på det private arbejdsmarked.

Omkring halvdelen af de personer, der i dag har fri telefon (eller frit internet) som en del af lønnen, betaler ikke topskat. Vi forventer, at ordningen nu vil blive langt mere udbredt – særligt blandt ikke-topskatteydere.

Udbredelsen af ordningen vil dels omfatte personer, der i dag har en arbejdstelefon, som de enten ikke må eller vælger ikke at bruge privat, fx for at spare penge i skat. Men derudover vil der også være en række personer, som i dag ikke har en arbejdsgiverbetalt telefon, men som nu kan se en fordel i at forhandle sig til en fri telefon.

Afskaffelsen af beskattningen af fri telefon vil derfor både berøre dem, som allerede i dag har fri telefon, men også de personer, som fremadrettet forhandler sig til at få en fri telefon. Vi forventer, at hovedparten af sidstnævnte gruppe er ikke-topskatteydere.

Når man ser på hele befolkningen under ét, er det naturligvis beskæftigede, som umiddelbart får glæde af, at vi fjerner skatten på fri telefon. Og de personer, der bruger ordningen i dag, har typisk mellem eller højere indkomster.

Dette skal dog også ses i sammenhæng med de øvrige initiativer, vi præsenterede i vores udspil til en skattereform. Udspillet til en Jobreform gør det mere attraktivt at være i arbejde – bl.a. ved at indføre et nyt jobfradrag, som særligt vil sikre en væsentlig fremgang i disponibel indkomst for

personer med en relativt beskeden arbejdsindkomst.

Det handler om, at flere hårdtarbejdende danskere skal opleve, at de får lov at beholde flere af de penge, de selv tjener ved hver morgen at stå op og gå på arbejde.

Når man nedsætter skatten på arbejdsindkomst, så gavner det i sagens natur primært de personer, der i dag betaler skatten.

Og dette får en betydning, når vi vender tilbage til spørgsmålet om geografisk fordeling. For det

er sådan, at fordi der ikke er lige mange beskæftigede personer i alle kommuner – og fordi der er forskel på gennemsnitsindkomsten mellem kommunerne – så vil stort set alle skattenedsættelser have forskellig virkning på tværs af kommunerne.

Det er der ikke noget mærkeligt i – og det kommer ikke som nogen overraskelse – i hvert fald ikke for regeringen.

Det samme gælder for beskatning af fri telefon.

Fordi der ikke bor lige mange personer med en arbejdsgiverbetalt fri telefon på tværs af kommu-

nerne, så vil afskaffelsen af beskatningen af fri telefon heller ikke have samme gennemsnitlige virkning i alle kommuner. Men reglerne er de samme i alle kommuner, og man vil med finanslovsaftalen spare penge i skat – uanset hvor man bor – hvis man har en arbejdsgiverbetalt fri telefon.

Derfor vil jeg simpelthen ikke anerkende diskussionen om geografi i forhold til skattenedsættelser. Selvom det har stor interesse hos nogen.

Det samme kan man sige om BoligJobordningen, som familier i hele landet har haft stor glæde af

de senere år. Vi gør nu ordningen permanent, så rammerne omkring ordningen bliver stabile, og familierne dermed lettere kan indrette sig efter ordningen.

Boligjobordningen anvendes oftere af boligejere, da det typisk ikke påhviler lejereren at gennemføre boligforbedringer. Og boligejere har generelt højere indkomster end lejere.

Det skyldes blandt andet, at en stor andel af lejerne udgøres af studerende, som senere i livet får en højere indkomst og måske bliver boligejere.

Derudover er en del af lejerne pensionister, som tidligere i livet har haft en højere indkomst.

Derfor vil også BoligJobordningen selvsagt have en forskellig effekt på tværs af kommuner og på tværs af indkomstfordelingen. Det skyldes, at der er forskel på koncentrationen af boligejere i de forskellige kommuner, og at boligejere typisk har en lidt højere indkomst end fx lejere. Dette har i øvrigt været tilfældet siden Boligjobordningen blev indført første gang i 2011.

I forhold til servicedelen, som også er en del af BoligJobordningen, så kan alle personer få tilskud

til rengøring mv. uanset om de bor i ejerbolig eller bor til leje.

Endelig så fremrykker vi med finanslovsaftalen afskaffelsen af udligningsskatten med to år. Det betyder, at nuværende pensionister, som har foretaget en god opsparing til deres alderdom, ikke skal betale den ekstraskat, som blev indført med Forårspakke 2.0 fra 2009 og som stod til at blive helt udfaset fra 2019 til 2020.

Jeg anerkender, at det drejer sig om en ekstraskat for de pensionister, som har foretaget de største pensionsopsparinger i løbet af deres arbejdsliv.

På den anden side skal man huske på, at denne gruppe mere eller mindre er selvforsørgende, idet de ikke modtager nogen supplerende pensionsydelser udover folkepensionens grundbeløb.

Man kan altid diskutere fordelingen af lavere skat mellem på den ene side erhvervsaktive – som dermed kan få en ekstra gevinst ved at være i beskæftigelse – og på den anden side pensionister, som har ydet deres på arbejdsmarkedet og nu har trukket sig tilbage. En afskaffelse af udlignings-skatten er et eksempel på en skattelettelse til personer, som har trukket sig tilbage.

Det gælder for alle de nævnte initiativer, at det selvfølgelig ikke er et selvstændigt formål, at de skal have forskellige virkninger på tværs af forskellige kommuner. Men det er svært at undgå, hvis man overhovedet vil ændre noget.

Og regeringen ønsker et samfund, hvor det bliver lettere at forsørge sig og sine. Et samfund, hvor danskerne har større frihed til selv at bestemme, hvad deres penge bruges på. Derfor forsøger vi at ændre noget.

Jeg vil dog gerne slå fast – så der ingen tvivl er – at regeringen kerer sig om den geografiske balance i landet. Derfor har regeringen gennemført en historisk stor udflytning af statslige arbejdspladser. Og regeringen vil fortsætte ad den vej.

Tak for ordet.

Og så vil jeg naturligvis gerne besvare eventuelle spørgsmål fra udvalget.